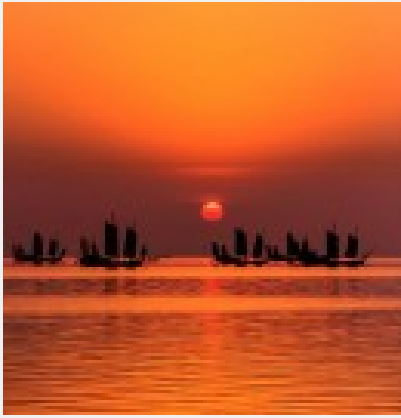

Παραδοχή 1: Το αποτέλεσμα των ευρωεκλογών, αλλά και των δημοτικών και περιφερειακών εκλογών (με δημάρχους – ντίλερ επιχειρηματικών συμφερόντων να καταγράφουν αυτοδυναμία από τον πρώτο γύρο) αποτύπωσαν μια συντηρητική στροφή σε μεγάλο τμήμα της ελληνικής κοινωνίας. Μια συντηρητική στροφή που φαίνεται και στην απουσία στιβαρού κινήματος απέναντι στα νεοφιλελεύθερα μέτρα της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ τα τελευταία χρόνια.

Δέκα χρόνια κρίσης και η ήττα του αντι-μνημονιακού κινήματος, όπως αυτή «ρίζωσε» ακόμη χειρότερα από την «ΤΙΝΑ» της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, που ήρθε στην εξουσία με το πρόταγμα του «αντιμνημονιακού αγώνα», η διάλυση των εργασιακών δικαιωμάτων και των συλλογικών πρακτικών στους χώρους δουλειάς, η εμπέδωση σε πολύ κόσμο του «δεν μπορεί να πάει αλλιώς» και της ιδιώτευσης, μαζί με την διεθνή κατάσταση, έχουν παράξει αποτελέσματα. Αυτή είναι μια πραγματικότητα που πρέπει να την αντικρύσουμε κατάματα για να την αντιστρέψουμε –και μπορούμε να την αντιστρέψουμε.

Παραδοχή 2: Η μεγάλη πτώση του ΣΥΡΙΖΑ είτε από ψηφοφόρους που μετακινήθηκαν σε άλλα κόμματα είτε από ψηφοφόρους που απείχαν, τόσο τον Σεπτέμβριο του 2015 όσο και τον Μάη 2019, δεν μετακινήθηκε προς καμία από τις δυνάμεις της Αριστεράς, μεγαλύτερες ή μικρότερες, που αναφέρονται σε αγώνες και κινήματα.

Αυτό είναι απόρροια της αδυναμίας τόσο της ρεφορμιστικής όσο και της επαναστατικής αριστεράς να πείσει ότι υπάρχει ένα άλλο σχέδιο, μια πραγματική εναλλακτική που μπορεί να οδηγήσει τα πράγματα σε μια διαφορετική κατεύθυνση, είτε μέσα από τους μαζικούς αγώνες (όπως λέει η επαναστατική αριστερά) είτε μέσα από την ενίσχυση του κόμματος (όπως λέει το ΚΚΕ). Και σίγουρα ότι δεν πείθεις λέγοντας σε κάθε συγκυρία τα ίδια πράγματα –πόσο μάλλον αν αυτά δεν τα κάνεις καν πράξη. Κι αυτή είναι μια πραγματικότητα που πρέπει να αντικρύσουμε κατάματα, για να την αντιστρέψουμε.

Παραδοχή 3: Για να αντιμετωπιστεί η νεοφιλελεύθερη λαίλαπα που επελαύνει, τόσο με τα μέτρα που έχει ήδη ψηφίσει ο ΣΥΡΙΖΑ όσο και με αυτά που «υπόσχεται» η ΝΔ, χρειάζεται άμεσα **μια οργανωτική και πολιτική αναδιάταξη της μαχόμενης αριστεράς στο κοινωνικό επίπεδο: πρώτα και κύρια σε επίπεδο εργασιακών χώρων, χώρων νεολαίας (σχολεία, πανεπιστήμια), αλλά και σε επίπεδο γειτονιάς, αντιφασιστικού κινήματος, οικολογικού κινήματος, κινήματος κατά του ρατσισμού, του εθνικισμού, της ξενοφοβίας, του σεξισμού και των διακρίσεων.**

Χρειάζεται μια παρέμβαση με βάθος που να στήσει σωματεία, να ενεργοποιήσει ήδη υπάρχοντα, να αναπτύξει βαθείς δεσμούς με κόσμο της επισφάλειας, τους νέους, τους συνταξιούχους, με γείωση στην τάξη. Δεσμούς κινηματικούς, δεσμούς συλλογικής αυτοοργάνωσης, δεσμούς αλληλεγγύης. Αυτό είναι το πρώτιστο καθήκον για το επόμενο διάστημα, για να μπορέσουμε να οργανώσουμε ξανά μαζικό και ανατρεπτικό κίνημα. Και σε αυτή τη μάχη δεν έχουμε την πολυτέλεια να μας περισσεύει κανείς και καμία.

Παραδοχή 4: Το δυναμικό της μαχόμενης και της επαναστατικής αριστεράς δεν έχει απομειωθεί.

Χιλιάδες άνθρωποι που έχουν φύγει από τον ΣΥΡΙΖΑ (ή από το ΚΚΕ λόγω της αδιέξοδης γραμμής του) βρίσκονται σε διάφορες συλλογικότητες ή ιδιωτεύουν, γιατί δεν τους εμπνέει καμία από τις υπάρχουσες συλλογικότητες και τα μέτωπα.

Το μέτωπο της ΑΝΤΑΡΣΥΑ εκπροσωπεί πλέον τμήμα αυτού του δυναμικού: χιλιάδες αγωνιστές, που έδωσαν με αυταπάρνηση τον αγώνα, όμως, παραμένουν ένα υποσύνολο του κόσμου της μαχόμενης και της αντικαπιταλιστικής αριστεράς.

Κι εδώ πρέπει να κάνουμε μια παραδοχή: **όσο κι αν θα θέλαμε τα πράγματα να είναι αλλιώς, η πραγματικότητα είναι ότι το μέτωπο της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, όπως είναι σήμερα, έχει αποδειχθεί ότι δεν εμπνέει το μεγαλύτερο μέρος αυτού του δυναμικού, ώστε να μπορέσει να το επαναστρατεύσει.**

Αντιθέτως, έχουμε φτάσει στο σημείο η ενότητα στο εσωτερικό της ΑΝΤΑΡΣΥΑ να είναι πλέον οριακή: έγινε δημόσιο με τα διπλά κατεβάσματα σε βασικούς δήμους, αλλά και με το ότι αυτή τη στιγμή η δεύτερη σε δύναμη συνιστώσα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ προτείνει δημόσια το αδιανόητο και διαλυτικό για το μέτωπο, να υπερψηφιστούν παρατάξεις του μνημονιακού ΣΥΡΙΖΑ στον δεύτερο γύρο των εκλογών! Δεν θα μπούμε σε ανάλυση του πώς φτάσαμε ως εδώ, όμως μια τέτοια ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν μπορεί να εμπνεύσει καλά καλά τα ίδια τα μέλη της, πόσο μάλλον τον υπόλοιπο κόσμο της μαχόμενης αριστεράς για να επαναστρατευτεί. Και καλό θα ήταν σε μια πορεία να βγουν μπροστά και νέοι άνθρωποι, νέες δυνάμεις και αγωνιστές-στριες.

Παραδοχή 5: Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ παραμένει ο μεγαλύτερος πόλος στον χώρο της αντικαπιταλιστικής αριστεράς και με αυτή την έννοια έχει και τη **μεγαλύτερη ευθύνη** αυτή τη στιγμή να μπορέσει να πάρει μια πρωτοβουλία που θα οδηγήσει σε μια άλλη κατεύθυνση, που θα βλέπει στην επόμενη μέρα και τις μάχες με τις οποίες θα κληθούμε να αναμετρηθούμε.

Πρόταση: Με βάση τα παραπάνω προτείνουμε στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ να πάρει τώρα, αμέσως μετά από αυτό το αποτέλεσμα των εκλογών, την πρωτοβουλία για ένα κάλεσμα προς όλους και όλες, δυνάμεις και αγωνιστές. Σε όλες τις δυνάμεις με τους οποίους δώσαμε μαζί τη μάχη των εκλογών, είτε σε επίπεδο ευρωεκλογών (όπως το Ξεκίνημα), είτε σε επίπεδο τοπικών εκλογών (Συνάντηση-Δικτύωση, Ένωση Δικαίων, Κόκκινο Νήμα, ΕΕΚ, δυνάμεις της ΛΑΕ κ.ά.) και τους χιλιάδες αγωνιστές και αγωνίστριες που βοήθησαν στη μάχη αυτή σε όλη την Ελλάδα.

Ένα κάλεσμα που θα αφορά πρώτα την κοινωνική ανασυγκρότηση της μαχόμενης και της αντικαπιταλιστικής αριστεράς στους κοινωνικούς χώρους και μαζί το άνοιγμα της συζήτησης για ένα πολιτικό μέτωπο που θα μπορούσε να υποστηρίξει, να εμπνέει και να συνολικοποιεί την αναγκαία κοινωνική ανασυγκρότηση. Μια πρόταση που θα αφορά την επόμενη μέρα των εκλογών, την κοινή δράση στα κινήματα, την από κοινού δράση για το στήσιμο σωματείων και συλλογικοτήτων, την ενοποίηση σχημάτων και παρεμβάσεων. Στη βάση του πολιτικού πλαισίου πάνω στο οποίο ενοποιήθηκαν δυνάμεις για να δώσουν τη μάχη των εκλογών: ταξικό, αντιΕΕ, αντιδιαχειριστικό, αντιγραφειοκρατικό, αντικαπιταλιστικό και αντιιμπεριαλιστικό. Προφανώς ένα πλαίσιο μάχιμο και αντικαπιταλιστικό που δεν χωράει ούτε «πατριωτικά μέτωπα», ούτε θολά αντιμνημονιακά, ούτε «αρχηγούς», ούτε επαμφοτερίζουσες στάσεις απέναντι σε οποιονδήποτε πόλο του νέου αστικού συστήματος. Χωρίς διάθεση ρεβανσισμού, αλλά με αναγνώριση ότι αυτές οι κατευθύνσεις δεν έχουν θέση στην μαχόμενη αριστερά.

Ένα κάλεσμα από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ για μια ανοιχτή συζήτηση, σαν ένα νέο Σπόρτιγκ, είναι κάτι που μπορεί να είναι το πρώτο βήμα σε αυτή την κατεύθυνση.

Τελευταίο, αλλά όχι έσχατο: Σε ένα μήνα έχουμε πάλι εκλογές. Προφανώς αυτές δεν μπορούν να αποτελέσουν ούτε αφετηρία ούτε τέρμα για την παραπάνω πρόταση. Στο βαθμό όμως που μπορεί να

προχωρήσει μια τέτοια πρόταση για την επόμενη μέρα, θα μπορούσε να συμπεριλάβει και μια ενιαία εκλογική λίστα-εκλογική συνεργασία για τις επερχόμενες βουλευτικές εκλογές, όχι ως ξαναζεσταμένη σούπα «εκλογικών συμπράξεων» ή ως κάτι που πραγματικά θα εμπνεύσει κόσμο, αλλά περισσότερο ως εκδήλωση πρόθεσης για την κοινή πορεία την επόμενη μέρα και ως σημάδι ότι ο χώρος της αντικαπιταλιστικής αριστεράς «πήρε το μήνυμα».

Μάρκος Κλωνιζάκης, μέλος ΤΕ 7ου διαμερίσματος

Δέσποινα Κουτσούμπα, μέλος ΠΣΟ

Δημήτρης Πολυχρονιάδης, μέλος ΤΕ Αμαρουσίου-Βορείων Αττικής